

Sobota 3. postního týdne

📖 Oz 6,1-6; Lk 18,9-14

Oz 6,1-6

Vraťme se k Hospodinu: on (nás) rozdrásal a on nás uzdraví, on (nás) zranil a on nás obváže! Po dvou dnech nám vrátí život, třetího dne nás vzkřísí, před jeho tváří budeme žít. Poznávejme Hospodina, snažme se ho poznat! Jako jitřenka jistě vysvitne, přijde k nám jako dešť raný, jako dešť pozdní, který zavláží zemi. Co mám dělat s tebou, Efraime, co mám dělat s tebou, Judo? Vaše láska je jako ranní mráček, jako rosa, která záhy mizí. Proto jsem je otesával skrze proroky, zabíjel slovy svých úst, ale **má spravedlnost vyjde jak světlo, protože chci lásku, a ne oběť, poznání Boha (chci) víc než celopaly.**

Lk 18,9-14

Některým lidem, kteří si na sobě zakládali, že jsou spravedliví, a ostatními pohrdali, řekl Ježíš toto podobenství: „Dva lidé šli do chrámu, aby se modlili; jeden byl farizeus a druhý celník. Farizeus se postavil a modlil se v duchu takto: 'Bože, děkuji ti, že nejsem jako ostatní lidé: lupiči, podvodníci, cizoložníci nebo i jako tamhleten celník. Postím se dvakrát za týden, odvádím desátky ze všech svých příjmů.' Celník však zůstal stát vzadu a neodvažoval se ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: 'Bože, buď milostiv mně hříšnému!' Říkám vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponížen, a kdo se poníží, bude povýšen.“

➔ **K evangeliu: *Moje farizejská pýcha* (podle S. Faustiho)**

U dveří, které vedou do Království, je víra jejich nadpražím. Ostěním, které ho podpírají, jsou **modlitba a pokora**. Bez modlitby víra umírá nudou, bez pokory roste v domýšlivosti.

Kdo důvěřuje ve svou spravedlnost, pohrdá druhými, aby si mohl vážit sebe sama. Protože je zcela plný sebe a soustředěný na své já, nemá prostor ani pro druhé, ani pro Boha. Pýcha a pohrdání jsou vždycky spolu. Pýcha uzavírá člověka před Otcem, pohrdání před bratřími. Spravedlivý má k Bohu vztah soběstačnosti, rovnosti; a lidem dává najevo, že je „má za nic“, že je jim nadřazený.

Naše farizejství vychází najevo právě při modlitbě. A to není náhoda! **Modlitba je zrcadlo pravdy:** ukazuje nám, že máme všechno to zlo, z kterého obviňujeme druhé. A tak buď se snažíme ospravedlnit, nebo nakonec přestaneme s obviňováním a začneme se dovolávat milosrdenství. Neexistuje modlitba bez pokory, neexistuje pokora bez objevení vlastního hříchu, včetně toho nejhroznějšího, tj. hříchu spravedlivce.

Bože, buď milostiv mně hříšnému. Tato modlitba, podobná modlitbě malomocných a slepce (Lk 17,13; 18,38), očišťuje a osvěcuje, a tak přivádí člověka do Jeruzaléma. **Je to prosba s dvěma póly: Boží milosrdenství a má bída.** Pokora je jediná vlastnost, která je s to přitahovat Nejvyššího: činí ze mě nádoby, která vyprázdňená od lidského já může být naplněna Bohem. Tato celníková modlitba bude také mou modlitbou, až objevím svůj farizejský hřích.

Bez pokory se modlitba ďábelsky převrátí v zalíbení v sobě a víra se otočí v sebeospravedlnění. Farizeus provádí smrtelný přemet, když říká: „Děkuji ti, že nejsem jako tamhleten hříšník.“ A křesťanský čtenář je v nebezpečí říkat: „Děkuji ti, že nejsem jako ten farizeus.“ To je dvojitý smrtelný přemet. Bez pokory člověku nic neprospěje, ani poznání sebe, ani poznání Boha, a člověk zůstane v rukou zlého. Připadá mi užitečné to zopakovat: jestliže se tu jedná o hřích pýchy, tak pokora, kterou Lukáš požaduje od každého věřícího, znamená **přiznat si svou pokořující farizejskou pýchu.**

✠ **MODLITBA**

Bože, buď milostiv mně hříšnému farizeovi. Amen.

